

Naše duchovnost a útoky zlého světa

Karel Funk

Jak je to s námi? Dlouho to bývá jen životní okounění a zevlování. Člověk okukuje život a svět, někdo i jakési to duchovno, ale spinká. Pak ho v jeho pelišku začnou štípat blechy a mravenci a on se musí vyhrabat a začít s tím něco dělat. Protivenstvím se začne uvědomovat, být víc sám sebou a posléze se pocít'ovat součástí světa, spolupodílníkem na poznávání a rozpouštění jeho nešvarů i na nesení jeho břemen.

Vše máme brát jako schody na cestě. Bolest člověka často prohlubuje a přivádí blíž k jeho pravému Já, které je božskou perlou v bytosti každého, byť často ukrytou a zablácenou.

Podívejme se na naše lamentování nad stavem zkaženého světa, ubohostí oficiální vědy, fanatizmem sektářů, zkažeností mládeže, špínou politiky, úpadkem umění, pobloudilostí jinověrců nebo nemožným vkusem kolegyně. Není za tím vším jen skrytá samolibost nebo sebepovýšení, že my jsme ti správně věřící, ti duchovní, vědoucí, ti lepší, chytřejší, nebo ublížení a Bohu milejší?

Jsme někdy obdivuhodně rafinovaní

Jak je snadné se vmlouvat, že v dnešní době to máme i s tou duchovní cestou těžké. Svět na nás útočí. Ale pozor. Není povinností světa být na nás hodný. To nemáme právo očekávat. Není ani jeho povinností být už dokonalý. Ale naší povinností je přispívat k jeho dokonalosti. Čím více to budeme dělat, tím méně budeme od světa žádat. Kdo nemá chtění, nemá zklamání.

Myslíme-li si, že chceme dělat nějaké duchovno či náboženství a ten ošklivý svět nám v tom brání, pak žijeme v nadřazenosti, zapouzdřenosti, klamu. Je to vyšší forma sobectví. Sami jsme si ale před zrozením vybrali nejen rodiče, ale i své nemoci, ba i dobu a prostředí. A sami jsme k neutěšenému stavu světa v minulých inkarnacích přispívali, ba snad ještě přispíváme, možná tím víc, čím víc si dotčeně stěžujeme na jeho zkaženost. S nápravou musíme začít od sebe.

Duchovní vývoj, pokrok, sílení spočívá právě v tom, že se snažíme udržet si harmonii a orientaci hlavně v tlaku zevního světa. Proto jsme se sem zrodili. Víme, je to přetěžké, ztrácíme to stokrát a tisíckrát, ale musíme stále mávat křídly, aby sílila. Právě hledáním dostává hledané cenu. A je skvělou pomocí vědět o Kristově pomoci, posile a posvěcování, které přijdou, toužíme-li po nich.

Protiví a obtěžuje nás svět? Politika?

Není tu ale nikdo od toho, aby se o nás měl starat. Na to jsme tu plně jen my sami. Sklízíme jen to, co jsme si zaseli. Gándhí řekl: "Chceš něco změnit? Staň se sám tou změnou." Trpíme

stavem světa, státu, obce? Jediným lékem je pracovat na zlepšení. Vztekáme se na politiky? Tedy kandidujme, stačí i v místním zastupitelstvu. Odtud by měla být líheň pro vysokou politiku. "Současný stav se dá lehce změnit. Stačí maličkost: když budou kandidovat jiní lidé, než běžně kandidují. Skepticky ovšem dodávám: "Proč by to dělali? Vy snad někam kandidujete?" (Petr Zídek).

V Athénách měli v počátcích demokracie model, kdy si město (tehdy úroveň státu) řídili všichni občané: rotujícím systémem byl každý na nějaký čas, většinou na měsíc, poslancem parlamentu se vši odpovědností, mohl tedy být alespoň občas i premiérem. To byla úžasná škola: všichni se mohli přesvědčit, co to obnáší, hleděli na řízení obce (státu) z pozice, jako by to měli udělat sami, poznali na vlastní kůži i úskalí, limity možností, souvislosti atd.

Nikdo nemohl být v roli reptající oběti, lenivé cokoliv udělat pro celek, a každý si mohl zkusit, co to znamená brát na sebe odpovědnost a tím i riziko kritiky od ostatních. Takové myšlení nám chybí.

Neobviňujeme, nekritizujeme, ale pracujeme

Zatímco v dávných dobách bylo cílem opustit zemský vývoj, protože zde je jen nemoc, utrpení a smrt, přinesl Kristus do zemského vývoje Sám Sebe jako trvalý zdroj posily, jako okysličení pro společný život lidstva, jako novou sílu k rozpouštění zla – toho našeho, a tím i podrážděného pocíťování zla od druhých. Je to samozřejmě jen nabídka, možnost, a záleží pak na každém z nás.

Měli bychom svět "okysličovat" modlitbou a meditací, nikoliv čekat, až nám společnost (svět, stát) přistrčí vstřícnost a dokonalost až pod nos, asi jako sociální dávky. Takovéto postoje, obzvláště mezi tzv. duchovními lidmi, jsou jen rafinovanější formou sobectví.

Neustále obviňujeme jen "je", že něco dělají špatně. Kritizujeme, jak se s hrabivostí přehrabuje a plundruje zeměkoule, ale cílem onoho kořistění je nakonec i náš luxus a pohodlí. Rozhorleně například odhalujeme záj - my některých zemí, když bojují o zdroje nafty a obchodují s ní. Ale bojují o ně i pro nás, na naši zakázku.

Každý jezdíme autem nebo veřejnou dopravou, kupujeme dovezené výrobky ze zemí, nad kterými se pohoršujeme, ale které i za nás naftu vybojovaly. Jistě, nelze dnes jinak, nelze se vymknout (život v lesích by se nám nelíbil, soudím dle toho, že jsme se do nich neuchýlili). Jsme všichni podílníky na světové karmě lidstva. Tu jednou budeme jako lidstvo společně splácet a vyrovnávat. Důležité ale je, abychom to o sobě alespoň věděli. Staneme se tím o něco čestnějšími a pravdivějšími. Pravdivost je jen jedna, duchovní i zemská. Jedna bez druhé není plná.

Doktorka Milada Horáková nedělala žádnou duchovní nauku, ale žila věrně svým ideálům, byla autentická, přirozená. Půldruhé hodiny před popravou dopsala svým blízkým psaníčko: "Ptáci už se probouzí. Začíná svítat. Jděte na louky a do lesů. Žijte! Žijte! Jděte do borů, dívejte se na krásné a všude budeme spolu. Dívejte se na lidi kolem – v každém se něčím zobrazím. Nejsem bezradná a zoufalá. Nehraji..." Byla připravena odejít bez zloby, ukřivdnosti, bez vyhrožování božími mlýny.

Láska je vždy trpělivá a nechce sklízet štěstí hned. Nejcennější je, když je vydávána i v době, kdy žijeme utlačeni svými životními břemeny, ba i když jim podlehneme.

